

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové ve věci žalobkyně obchodní společnosti **DEICHMANN-OBUV, s.r.o.**, se sídlem v Brně, Štýřice, Londýnské nám. 853/1, PSČ 639 00, zast. Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem advokátní kanceláře PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK s.r.o., se sídlem Praha 1, Malá Strana, Tyršův dům, Újezd 450/40, PSČ 118 01, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4 (dříve Celní ředitelství Hradec Králové, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 18. dubna 2011, č.j. 3662-2/2011-060100-21, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobkyně je povinna zaplatit Krajskému soudu v Hradci Králové na účet č. 3703-0006828511/0710, variabilní symbol 3039002411 soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 15. června 2011 domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o jejím odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Pardubice ze dne 1. března 2011, č.j.: 3277-4/2011-066300-032, o zadržení zboží (celkem 2 párů obuvi), a to z důvodu porušování práv duševního vlastnictví. Žalovaným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně proti uvedenému prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí zamítnuto, a toto potvrzeno. Žalobkyně napadla žalované rozhodnutí včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobkyně v ní nejdříve shrnula dosavadní průběh řízení před celními orgány s tím, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, tj. Celního úřadu Pardubice ze dne 1. března 2011, č.j.: 3277-4/2011-066300-032, mělo takové vady, pro které je měl žalovaný v celém rozsahu zrušit. Žalovanému předně vytýkala, že se nevypořádal s odvolací námitkou, podle které prvoinstanční správní rozhodnutí neobsahuje veškeré obsahové náležitosti správního rozhodnutí, kterými jsou podle § 68 odst. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. V této souvislosti poukazovala na to, že ačkoliv sám žalovaný výslovně uvedl, že „odůvodnění rozhodnutí o zadržení není obsáhlé a odkazuje se na konstatování porušení ochranné známky č. 7497373 bez dalšího popisu“, přesto z něho překvapivě dovodil, že došlo k důvodnému podezření, že zadržené zboží by mohlo klamat spotřebitele právě pro svoji podobnost nebo zaměnitelnost s originálním výrobkem.

Takový závěr považuje žalobkyně za nepřijatelný, neboť i rozhodnutí o zadržení musí obsahovat veškeré formální náležitosti jako jakékoliv jiné správní rozhodnutí, tj. musí z něj být bez jakékoliv pochybnosti patrné, ohledně kterých průmyslových práv existuje důvodné podezření na jejich porušování a proč. A to i s ohledem k závažným dopadům takového rozhodnutí na žalobkyni jakožto prodejce obuvi a její pověst na trhu. Absence konkrétního popisu, jakým způsobem má být právo duševního vlastnictví údajně porušováno, se týká nejen výroku o zadržení, ale i odůvodnění.

Žalobkyně pokračovala s tím, že odůvodnění rozhodnutí o zadržení obsahuje pouze doslovnou citaci ustanovení zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), nikoliv objasnění, jakým konkrétním jednáním má být právo duševního vlastnictví porušováno, a v čem konkrétně je porušení spatřováno. Samotné opsání zákonné dikce za odůvodnění však považovat nelze, jak plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006. Podle něho totiž „Sémanticky vzato již samotný pojem odůvodnění v sobě zahrnuje požadavek, aby v něm byly uvedeny konkrétní důvody, které vedly příslušný orgán k danému rozhodnutí, nestačí pouze formální citace zákonného ustanovení. Takové odůvodnění totiž z obsahového hlediska nelze vůbec považovat za odůvodnění.“ Uvedené nedostatky krom toho znemožňují efektivní obranu proti postupu celních orgánů.

Shora uvedenou nosnou myšlenku žaloby žalobkyně dále rozváděla s tím, že byť k zadržení zboží postačí pouhá existence podezření, že je porušováno právo k duševnímu vlastnictví třetí osoby, tj. že toto není třeba zcela prokazatelně zjistit, přesto by mělo být v rozhodnutí o zadržení zboží jasně uvedeno, v čem konkrétně je porušení spatřováno. Nikoliv paušálně konstatovat, že zboží je údajně „označeno způsobem stejným nebo zaměnitelným s registrovanou ochrannou známkou“ (výrok), resp. že „provedení tohoto zboží je zaměnitelné s ochrannou známkou č. 7497878“ (odůvodnění).

Žalobkyně ještě dodala, že jí není nic známo o tom, že by celní úřad provedl jiné šetření ohledně údajného porušení práv k ochranné známce č. 007497373, resp. opatřil jiné důkazní prostředky k prokázání této skutečnosti. Závěr o údajném

porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik je tak zcela neodůvodněný. Rovněž žalovaný nezmiňuje jediný důkaz, z něhož by mohlo vyplývat podezření z údajného porušení práva k uvedené ochranné známce. Odkazovala přitom na ustanovení § 32 odst. 1 písm. a) zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží (dnes již neplatného), podle něhož může být odborné vyjádření požadováno od osoby odborně způsobilé k předmětu doзору, nikoliv osobou vybavenou plnou mocí k zastupování údajného poškozeného. Aby mohlo být odborné vyjádření považováno za způsobilý důkaz, musel by celní úřad disponovat důkazem o odborné způsobilosti takové osoby ve smyslu citovaného ustanovení zák. č. 191/1999 Sb. S uvedeným odborným vyjádřením se krom toho žalobkyně neztotožňovala. Podobnost obuvi je podle ní třeba posuzovat podle jiných kritérií, než vzorem na podrážce (který ostatně při pohledu na obuv vůbec není vidět, pročez nemůže mít vliv na podobnost obuvi jako takové) a nic jiného předmětnou ochrannou známkou č. 7497373 chráněno není.

Závěrem žalobkyně dodala, že ohledně ochranné známky č. 7497373 jsou aktuálně vedena u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (OHIM) v Alicante ve Španělsku, dvě řízení ohledně návrhů na její výmaz z důvodu její neplatnosti. Protože měla z výše uvedených důvodů žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné, navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, které mu předcházelo.

Žalobkyně se vyjádřila k věci ještě podáním ze dne 27. 7. 2011. V něm s odkazem na judikaturu Ústavního soudu uvedla znaky rozhodnutí předběžné povahy a konfrontovala je s přezkoumávaným rozhodnutím o zadržení zboží. Tato otázka však již byla dořešena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2014, č.j. 9 As 44/2013-45 (o tom ještě dále).

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 27. července 2011. Odkázal se v něm na odůvodnění žalovaného rozhodnutí s tím, že je v něm vše podstatně pro věc již uvedeno, když se dostatečným způsobem vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně. Žalovaný pokračoval, že jak z rozhodnutí o zadržení zboží, tak z rozhodnutí o odvolání je jednoznačně zřejmé, že se jedná o porušení prostorové ochranné známky č. 007497373 společnosti Converse Inc., One High Street, North Andover, USA. Tato ochranná známka se vztahuje pouze na vyobrazení podešve, která je v případě zajištěného zboží obuvi provedena způsobem zaměnitelným s originálním výrobkem společnosti Converse Inc., protože grafické vyobrazení je téměř totožné s originálním výrobkem a běžný spotřebitel by nebyl schopen rozlišit, zda-li se jedná o originální výrobek či nikoliv. Z rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, jaká ochranná známka byla porušena, a proto se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že není jasné, která průmyslová práva byla porušena a proč. Zadržení zboží pak může mít dopad na ušlý zisk z prodeje zboží, nebo například na snížení sortimentu nabízeného zboží (právě s ohledem na zadržení zboží), ale nemůže utrpět dobrá pověst žalobkyně na trhu, neboť celní orgány jsou z povahy služebního poměru (ustanovení § 45 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění pozdějších předpisů), ale i z procesních norem (správní řád), vázání povinností mlčenlivosti.

K námitce, že odůvodnění rozhodnutí o zadržení zboží obsahuje pouze doslovnou citaci ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, žalovaný uvedl, že se odůvodnění odkazuje na skutečnost, že zadržené zboží bylo umístěno viditelně v prodejních regálech provozovny a bylo nabízeno k prodeji. V odůvodnění je též uvedeno, že provedení zadrženého zboží (podrážka) je zaměnitelné s registrovanou prostorovou známkou č. 007497373 společnosti Converse Inc. (vypsán plný název včetně adresy) a z těchto důvodů bylo zadrženo. Nejedná se tedy o doslovnou citaci ustanovení zákona o ochraně spotřebitele (jak tvrdí žalobkyně), když je v něm jednoznačně uvedeno, s jakou ochrannou známkou je zboží zaměnitelné. Třeba též vidět skutečnost, že v rozhodnutí o zadržení zboží nelze jednoznačně říci, že je daný výrobek padělkem, nebo rozvíjet úvahy o tom, že spotřebitel byl klamán, protože takový výrok s odůvodněním je předmětem následného řízení o správním deliktu. Odůvodnění žalovaného rozhodnutí není obsáhlé, je v něm ale jednoznačně konstatováno, jaká ochranná známka byla porušena a rovněž o jakou část obuvi se jedná – podrážku.

Žalobkyně měla příležitost bránit se postupu Celního úřadu Pardubice, a také ji využila, když se proti jeho rozhodnutí o zadržení zboží odvolala.

Celní úřad Pardubice požádal vlastníka ochranné známky společnost Converse Inc. respektive společnost NIKE European Operations Netherlands B.V. org. složka, p. Bursík Daniel, V Celnici 1028/10, 110 01 Praha 1 (dále jen „zmocněnec“) o odborné vyjádření, zda-li zadržené zboží ne/porušuje práva majitele ochranné známky. Zmocněnci, konkrétně Danielovi Bursíkovi – Brand Protection Manager, byla vydána plná moc společností Converse Inc., respektive Nike Inc., a to pro oprávnění zastupovat společnost u příslušných státních orgánů ČR, ať správních nebo soudních, ve věci ochrany ochranných známek, obchodních názvů, autorských práv a jiných práv k duševnímu vlastnictví. Tato plná moc byla doložena k odpovědi, kdy zmocněnec reagoval na žádost o odborné vyjádření, a to dne 10. března 2011. Ve svém vyjádření mimo jiné píše, že zadržené zboží není originálním výrobkem a společnost Converse Inc. neudělila žalobci licenční smlouvu, nejedná se tedy o původní (originální) výrobky společnosti Converse Inc.. Dále dle tohoto vyjádření došlo k porušení práv k ochranné známce této společnosti registrované v České republice Úřadem průmyslového vlastnictví a centrální databází ochranných známek, platných pro Evropské společenství, pod č. 007497373.

V žalovaném rozhodnutí je uvedeno, že byla porušena ochranná známka č. 7497373 společnosti Converse Inc., je v něm popsáno, čím by mohl být spotřebitel klamán a rovněž je v něm konstatováno, že se zmíněná ochranná známka vztahuje k podrážce obuvi. Zadržaná obuv má podešev téměř shodnou s registrovanou ochrannou prostorovou známkou, včetně grafických prvků, až na některé drobné detaily (počet plných čtverců rozmístěných na podrážce je odlišný od originálu). Dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb. zadrží celní úřad zboží podezřelé z porušení práv k duševnímu vlastnictví osobě, u které bylo zboží zjištěno, a to s přihlédnutím k ustanovení § 1 odst. 1 a § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele.

Je všeobecně známo, že společnost NIKE je holdingem několika společností, ať už je to Nike Ltd., Nike International Inc. atd. a má svoje dceřiné společnosti rozmístěny po celém světě a jednou z nich je evropská centrála NIKE European

Operations Nederlands B.V., se sídlem Colosseum 1, 1213 NL Hilversum, Nizozemí. Tato společnost má svoji organizační složku v Praze, na adrese V Parku 2294/2, 148 00 Praha – Chodov. Společnost Nike Inc. má rovněž svoje zastoupení pro Českou republiku a to na adrese V Celnici 10, 11721 Praha. Rovněž je známo, že společnost NIKE Ltd. je vlastníkem dalších známých společností, mezi které patří Cole HAAN, Converse Inc., Hurley International, LLC, NIKE Golf, UMBRO Ltd.. Panu Danielu Bursíkovi byla udělena touto společností (Nike Inc.) plná moc k zastupování ve věcech soudních a správních (jak je v plné moci uvedeno) a celním orgánům nepřísluší posuzovat, kdo je v jakém právním či pracovním vztahu k dané společnosti, pouze lze konstatovat, že pan Daniel Bursík je manažerem ochrany značky společnosti Nike Inc., která je vlastníkem společnosti Converse Inc. a je pověřen touto společností k zastupování ve věcech týkajících se ochranných známek, obchodních názvů, autorských práv, jak to vyplývá z udělené plné moci. Tento doklad dostatečně osvědčuje odbornou způsobilost Daniela Bursíka.

Podle ustanovení § 32 odst. 1 bod. 2 zákona č. 191/1999 Sb., je celní úřad oprávněn vstupovat při výkonu kontroly do objektu výrobce, dovozce nebo distributora a vyžadovat předložení příslušné dokumentace a poskytnutí pravdivých informací. Výrobce, dovozce nebo distributor může být celníkem vyzván, aby mu zajistil a předložil odborná vyjádření osoby způsobilé k předmětu dozoru, nebo si k dozoru přizvat majitele práva. Z tohoto ustanovení vyplývá, že celník při prováděné kontrole na provozovně žalobce mohl toto odborné vyjádření k předmětu dozoru (obuvi) požadovat od žalobce. Žalovaný posuzoval, zda-li pracovníci celního úřadu byli oprávněni provést kontrolu nad dodržováním povinností stanovených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a následně zajistit zboží. Z rozhodnutí o zadržení zboží a rovněž z rozhodnutí napadeného žalobou je zřejmé, jaká ochranná známka byla porušena a co předmětná ochranná známka chrání (podešev). Dlužno též poznamenat, že pokud je daný výrobek chráněn např. jinou ochrannou známkou či je ozdoben, označen výrazným prvkem (v tomto případě se jedná o vyobrazení postavy „SPIDER-MAN“), nemůže porušovat práva duševního vlastnictví jiné ochranné známky. Pracovníci celního úřadu vyhodnotili, že předmětná obuv – podešev obuvi je zaměnitelná s prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse Inc., a proto učinili další kroky v souladu se zákonem o ochraně spotřebitele.

V přezkoumávané věci tedy došlo k porušení práv ochranné známky č. 007497373 právě k podrážce zajištěné obuvi. Pokud by běžný spotřebitel vedle sebe položil originální výrobek společnosti Converse Inc. podrážkou obuvi nahoru a obuv (opět otočenou podrážkou nahoru) nabízenou na prodejně žalobkyně, jenom těžko by dokázal pouze vizuálním zkoumáním určit, co je originál a co již originál není. Tvzení žalobkyně, že podobnost obuvi je zvykem zpravidla posuzovat dle jiných kritérií, než vzorem na podrážce, je zavádějící, neboť právě podrážka určuje účel, pro který je daná obuv vyrobena, ať už se jedná o vycházkovou obuv, obuv ke sportovnímu využití, domácí obuv atd.

Žalovaný si dále kladl otázku, z jakého důvodu je zajištěná plátěná kotníčková obuv opatřena téměř shodnou podrážkou, jako je předmětná ochranná známka? Proč výrobci nezmění design podrážky tak, aby neporušovala jinou registrovanou ochrannou známkou? A spekuloval, zda tomu není právě z toho důvodu, že takto

provedená podrážka má ve spotřebiteli asociovat, že si kupuje výrobek společnosti Converse Inc?

Celní úřad Pardubice požádal dne 21. března 2011 Úřad pro průmyslové vlastnictví o vyjádření ohledně platnosti prostorové ochranné známky č. 7497373 společnosti Converse Inc.. Z jeho odpovědi plynou následující skutečnosti.

Společnosti Converse Inc. byla dne 29. prosince 2008 na dobu deseti let zaregistrována prostorová ochranná známka pod č. 007497373 u OHIM. Tato komunitární ochranná známka je vedena ve výpisu databáze ochranných známek platných v České republice (umístěné na webových stránkách Úřadu průmyslového vlastnictví). Tvrzení žalobce, že v současné době jsou vedena dvě řízení týkající se návrhu na výmaz z důvodu neplatnosti této ochranné známky, nic nemění na skutečnosti, že tato známka je stále v platnosti až do doby, než bude zrušena.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.

Žalovaný ještě podáním ze dne 23. 8. 2011 reagoval na doplnění žaloby ze dne 27. 7. 2011, v kontextu jeho dosavadního vyjádření k žalobě a následného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2014, č.j. 9 As 44/2013-45, však již nepřineslo nic nového.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání, když s tímto postupem vyslovila souhlas jak žalobkyně, tak žalovaný. Vzhledem k tomu přezkoumal žalované rozhodnutí na základě správního spisu podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řízení správním, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

V dané věci Krajský soud v Hradci Králové již jednou rozhodoval, a to usnesením ze dne 28. března 2013, č.j. 30 Af 24/2011-49, jímž vpředu uvedenou žalobu odmítl. Dospěl totiž k závěru, že rozhodnutí o zajištění výrobků vydané dle ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele, má předběžnou povahu, a proto je ze soudního přezkoumání vyloučeno podle ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s. Proti tomuto rozhodnutí však podala žalobkyně kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. ledna 2014, č.j. 9 As 44/2013-45, a to tak, že uvedené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové dne 28. 3. 2013, č.j. 30 Af 24/2011-49, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V daném případě totiž shledal důvodnou námitku, dle které rozhodnutí o zajištění zboží podezřelého z porušování práv duševního vlastnictví nemělo charakter předběžného rozhodnutí, neboť stěžovatel neměl zaručenou možnost bránit se proti zajištění v následném řízení před správním orgánem a soudem. Právě proto Nejvyšší správní soud po podrobném rozboru této otázky uzavřel uvedený rozsudek závěrem, že: „S ohledem na vše výše uvedené lze jednoznačně dojít k závěru, že rozhodnutí podle § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele o zajištění výrobků nebo zboží není rozhodnutím předběžné povahy podle § 70

písm. b) s. ř. s. “ Účastníkům tohoto řízení byl rozsudek doručen, takže jeho podrobný obsah znají.

Krajský soud se proto musel věcí znovu zabývat, přičemž byl vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku (viz § 110 odst. 4 s.ř.s.).

Předně je však nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Na tomto místě krajský soud považuje za vhodné rovněž připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou - li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 -

30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok“, neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Není rovněž smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí i jemu předcházející prvoinstanční správní rozhodnutí vydaly správní orgány k tomu věcně příslušné a nejsou postiženy vadami, které by je činily vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelnými, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu (viz § 77 správního řádu). Nejde o rozhodnutí, která by byla nepřezkoumatelná či trpěla takovými vadami řízení, aby to mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že Celní úřad Pardubice provedl dne 1. března 2011 kontrolu v provozovně žalobkyně na adrese OC Kaufland, Bělehradská 677, 533 51 Pardubice, jejímž předmětem byl dozor nad dodržováním zákona č. 191/1999 Sb. a zákona o ochraně spotřebitele. Při ní vzniklo podezření, že jsou porušována některá práva duševního vlastnictví. V provozovně totiž bylo „nabízeno k prodeji zboží (dětská obuv Spider-man), jehož provedení je zaměnitelné s registrovanou prostorovou známkou č. 007497373 společnosti CONVERSE spol. Converse Inc, One Hight Street. North Andover, MA 01845, USA. Uvedené zboží bylo umístěno viditelně na prodejních regálech.“ Takto popsaná situace v protokolu o kontrole je zároveň doložená pořízenou fotodokumentací, zachycující rovněž provedení podrážky zadržené obuvi. Nemůže být žádných pochyb o tom, co bylo předmětem kontroly.

V rozhodnutí Celního úřadu Pardubice ze dne 1. března 2011, č.j.: 3277-4/2011-066300-032, o zadržení předmětného zboží, je v jeho záhlaví uvedeno, že je vydáváno po zjištění, že zboží naplňuje znaky klamavé obchodní praktiky dle § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, a to při provádění opatření v rámci ochrany na vnitřním trhu ve smyslu zák. č. 191/1999 Sb. Ve výroku rozhodnutí je předmětná obuv specifikována s tím, že jde o zboží, které „je označeno způsobem stejným nebo

zaměnitelným s registrovanou známkou“ Converse. K důvodům zadržení předmětných dvou párů dětské obuvi pak celní úřad uvedl, že „bylo umístěno viditelně v prodejních regálech provozovny a bylo nabízeno k prodeji. Provedení tohoto zboží (podrážka) je zaměnitelné s registrovanou prostorovou známkou č. 007497373 společnosti CONVERSE Z tohoto důvodu celní úřad rozhodl o zadržení zboží.“ Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, z jehož obsahu plyne, že jí bylo od počátku kontaktu s celním úřadem zřejmé, o co v dané věci tak říkajíc šlo. Její obrana v souvislosti s podáním opravného prostředku tak nebyla v žádném případě nikterak omezena, jak žalobkyně tvrdí v bodu 10. žaloby. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím ze dne 18. dubna 2011, č.j. 3662-2/2011-060100-21.

V jeho odůvodnění nejdříve zmínil kontrolu provedenou Celním úřadem Pardubice u žalobkyně v provozovně na adrese: DEICHMANN - OBUV s.r.o., OC Kaufland, Bělehradská 677, 533 51 Pardubice, její předmět (kontrola nad dodržováním povinností stanovených v ustanoveních § 5 odst.2, § 7b a § 14 a zákona o ochraně spotřebitele) a její průběh. Žalovaný konstatoval, že kontrola byla zaměřena na zjištění, zda-li nedochází k nabízení nebo prodeji výrobků, služeb, zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví, případně zda-li nedochází ke skladování takových výrobků, zboží za účelem jejich nabízení nebo prodeje atd. Při provádění této kontroly pojali příslušníci celního úřadu důvodné podezření, že zboží (obuv), které žalobkyně ve svých provozovnách skladuje a nabízí za účelem prodeje, porušuje práva duševního vlastnictví, a to konkrétně k registrované prostorové ochranné známce č. 7497373 majitele práva společnosti Converse Inc. Podle žalovaného byla obuv zadržena v souladu s § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele.

Poté žalovaný shrnul odvolací námitky (zadržené zboží není padělkem jakékoliv ochranné známky, neboť zadržaná obuv obsahuje konkrétní značky jiného výrobce a je tedy prokazatelně autentická, popsané skutečnosti nemohou z podstaty věci vést k porušení práv k ochranné známce č. 007497373. podobnost obuvi je zvykem posuzovat zpravidla dle jiných kritérií, než vzorem na podrážce a ochranná prostorová známka č. 007497373 se vztahuje pouze na podešev obuvi /tvar podrážky a vzor na podrážce obuvi/), s nimiž se pak vypořádal v podstatě následujícím způsobem.

„Společnosti Converse Inc. byla dne 29. prosince 2008 na dobu deseti let zaregistrována prostorová ochranná známka pod č. 007497373 (v podstatě se jedná o vyobrazení podrážky boty s grafickým zobrazením) u mezinárodního úřadu OHIM v Alicante, Španělsko. Tato komunitární ochranná známka je vedena ve výpisu databáze ochranných známek platných v České republice (umístěné na webových stránkách Úřadu průmyslového vlastnictví). Celní orgány jsou na vnitřním trhu oprávněny chránit zájmy společností v souvislosti s ochrannou duševního vlastnictví, neboť podle zákona o ochraně spotřebitele vykonávají ochranu vnitřního trhu v souladu s ustanovením § 23 odst. 6 tohoto zákona s přihlédnutím k ustanovení § 32 a 33 zákona č. 191/1999 Sb.. V tomto případě zajištěná obuv mohla být zaměněna s originálními výrobky společnosti Converse Inc., protože se jedná o obuv vyrobenou z kombinací materiálu textilu a pryže a podešev obuvi je obdobně tvarována a nese stejné grafické prvky jako zmíněná ochranná prostorová známka, která se vztahuje právě k vyobrazení podešve (viz.námitka č. 1 a 2).

Odvolatel namítá, že zajištěná obuv není v žádném případě padělkem (viz. námitka č.1). Celní úřad Pardubice uvedl v napadeném rozhodnutí, že zajištěná obuv je označena způsobem stejným nebo zaměnitelným s registrovanou ochrannou prostorovou známkou č. 007497373 majitele práva společnosti Converse Inc.. Z této formulace vyplývá, že zajištěná obuv by mohla být zaměněna s originálními výrobky společnosti Converse Inc., protože zajištěná obuv má podrážku obdobně tvarovanou s obdobnými grafickými prvky jako zmíněná ochranná prostorová známka, která se vztahuje právě k vyobrazení podešve. Celní úřad nikde v rozhodnutí neuvádí, že by se jednalo o padělky zboží.

Odůvodnění rozhodnutí není obsáhlé a odkazuje se na konstatování porušení ochranné známky č.007497373 společnosti Converse Inc. bez dalšího popisu, přesto z něj lze dovodit, že došlo k důvodnému podezření, že zajištěné zboží by mohlo klamat spotřebitele právě pro svoji podobnost nebo zaměnitelnost s originálním výrobkem.“

Žalovaný pokračoval, že pracovníci celního úřadu vyhodnotili správně, že zajištěná obuv naplňuje znaky porušení ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a z tohoto důvodu také oprávněně zboží zajistili. Rozhodnutí má náležitosti stanovené v § 68 správního řádu, zejména výroková část obsahuje řešení otázky, která byla předmětem řízení, zákonnou normu, resp. právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno a označení účastníků řízení. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

Žalovaný dále uvedl, že: „ Za klamavou obchodní praktiku se považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušující některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněného užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku. Pracovník celního úřadu je povinen při prokázáném zjištění nabídky zboží, u kterého vzniknou pochybnosti, zda ne/porušuje některá práva duševního vlastnictví (zde zjištění kontrolního orgánu ze dne 1. března 2011 ohledně obuvi nabízené v prodejně odvolatele) uložit zajištění (zadržení) zboží dle ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele. Podle ustanovení § 23 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele, zajištění (zadržení) výrobků nebo zboží podle § 23 odst. 1 trvá do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jejich propadnutí nebo zabrání, popřípadě do doby, než bude prokázáno, že se nejedná o výrobky nebo zboží porušující některá práva duševního vlastnictví. Je proto zcela nepochybné, že o osudu zadrženého zboží – obuvi (a implicitně i o právech osob k němu) bude konečným způsobem rozhodnuto až v dalším řízení,“

Krajský soud citoval z odůvodnění žalovaného rozhodnutí zcela záměrně, neboť se s jeho závěry ohledně užití klamavé obchodní praktiky žalovanou, opřenými o ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a oprávnění celního úřadu zajistit předmětné zboží podle § 23 odst. 6 téhož zákona, plně ztotožňuje. Proto na ně také v uvedených směrech odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy opakoval totéž. Neshledal totiž, že by žalovaným rozhodnutím, potažmo rozhodnutím Celního úřadu Pardubice (na obě rozhodnutí je třeba nahlížet jako na jeden celek) došlo k porušení zákona.

Dle celních orgánů žalobkyně skladovala a nabízela k prodeji výrobky porušující práva duševního vlastnictví k prostorové ochranné známce č. 007497373 společnosti Converse, a to bez licenční smlouvy. Jedná se o prostorovou ochrannou známku spočívající v provedení vzhledu kaučukové (pryžové) podrážky obuvi, která

je v přední a zadní části, tj. u špičky a paty obuvi, tvořena čarami, které přecházejí do reliéfu čtverců. Žalobkyně uvedenou ochranu předmětné obuvi touto ochrannou známkou neuznává.

Po posouzení zaměnitelnosti a tedy určitého stupně podobnosti mezi ochrannou známkou č. 007497373 a předmětným provedením podrážky u výrobků zajištěných u žalobkyně (2 páry dětské obuvi) dospěly celní orgány k závěru, a krajský soud se s nimi ztotožňuje, že podrážka zajištěné obuvi je svým provedením téměř shodná s předmětnou ochrannou známkou a obuv je svým celkovým provedením zaměnitelná s výrobky společnosti Converse. Kromě shodné podrážky má navíc velmi podobně provedenou i vrchní část obuvi jako tenisky Converse, tj. pryžový okraj po obvodu podrážky a pryžovou špičku. Použití této vrchní části obuvi není samo o sobě samozřejmě nijak omezeno, avšak právě ve spojení s podrážkou zaměnitelnou s předmětnou ochrannou známkou může být obuv spojována s výrobky společnosti Converse. Vizuální podobnost zajištěné obuvi s originálními výrobky je přitom natolik markantní, že ani absence nápisu „Converse“ a pěticípé hvězdy v prostoru mezi reliéfním čtvercováním je z pohledu celkového provedení nepodstatný detail v jinak shodně provedené struktuře podrážky předmětné obuvi. Krajský soud pro tvoření úsudku o tom, zda se jedná o výrobky shodné či podobné, také považuje za zásadní to, že porovnávané výrobky spadají do příbuzné oblasti spotřeby, jsou určeny k podobnému způsobu užití, a proto mohou být z toho důvodu považovány spotřebitelem za zboží pocházející z téhož zdroje.

K žalobní námitce, že tvar podrážky není poznávacím znakem pro drtivou většinu spotřebitelů, protože není běžně vidět, krajský soud uvádí, že naopak je zcela nepochybně vidět již při samotném výběru obuvi, tedy přímo na pultě. A to je právě ten okamžik, kdy se spotřebitel rozhoduje o koupi obuvi, kdy si ji prohlíží ze všech stran. Z reklamy a nabídky zboží společnosti Converse je přitom obecně známo, že je zobrazován a prezentován právě i typický (ochrannou známkou chráněný) vzor podrážky. Krajský soud se proto neztotožňuje s názorem žalobkyně, že vzhled podrážky není pro spotřebitele relevantním poznávacím znakem. Nejde přitom o to, zda se všichni (nebo téměř všichni) spotřebitelé mohou zmýlit ohledně původu předmětného výrobku, ale o to, zda průměrný spotřebitel při vnímání předmětné obuvi pro sport a volný čas může právě při jistém stupni podobnosti vidět mezi použitým provedením a ochrannou známkou souvislost, tedy vytvořit si mezi nimi spojení. Při posuzování možnosti takové záměny či spojení je nutno přihlížet k možnosti omylu průměrně informovaného spotřebitele při obvyčejné pozornosti, kdy při této míře pozornosti utkví v paměti pouze všeobecné znaky ochranné známky a její celkový dojem. Průměrný spotřebitel hodnotí výrobek v poměrně krátkém časovém úseku, a to jako celek, přičemž mnohdy ani nemusí mít detailní znalost o ochranných známkách a označeních použitých na konkrétním výrobku, před kterým právě stojí a zamýšlí jeho koupi. V posuzovaném případě nelze dle názoru krajského soudu pominout ani to, že posuzovaná obuv nebyla prodávána někde na tržnici, ale v kamenném obchodě obchodního řetězce známého na českém trhu již řadu let, prodávajícího mimo jiné i obuv různých známých značek jako je zn. Adidas, Nike, Puma a dalších, a to včetně obuvi zn. Converse.

Třeba též poznamenat, že posouzení zaměnitelnosti označení s ochrannou známkou je otázkou právní, jejíž zodpovězení nezáleží na tom, zda k záměně skutečně dochází. Zaměnitelnost se tedy nedokazuje. Zda v konkrétním případě

může dojít v důsledku užívání toho kterého označení k záměně s označením chráněným, je již věcí posouzení orgánu rozhodujícího o ní (tj. správního orgánu nebo soudu) a k této otázce jako takové není třeba provádět důkazy. Proto také posouzení zaměnitelnosti není otázkou odbornou. K rozhodnutí v dané věci proto nebylo třeba ani žádných dalších důkazů ve formě odborných vyjádření od osob odborně způsobilých k předmětu doзору, jak žalobkyně rovněž namítala a za kterou osobu Daniela Bursíka (viz vyjádření žalovaného k žalobě) neměla. Rovněž odborné vyjádření jmenovaného k dané věci nemělo na rozhodnutí o ní žádný vliv a Celní úřad Pardubice je i v rozhodnutí ani nezmiňoval.

Žalovaný se tak v rozhodnutí vypořádal s otázkou, o porušení které ochranné známky v dané věci šlo, konstatoval, že jde o práva k ochranné známce, která chrání vzor podrážky boty s jejím grafickým vyobrazením, osvětlil oprávnění celních orgánů chránit zájmy společností v souvislosti s ochrannou duševního vlastnictví, jakož i důvody, pro které zajištěná obuv mohla být zaměněna s originálními výrobky společnosti Converse Inc. Uvážení celních orgánů o těchto otázkách má krajský soud za správná.

Krajský soud je přesvědčen o tom, že zajištěné zboží naplňuje znaky porušení ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, a proto je byl celní úřad oprávněn (povinen) zajistit. K jeho rozhodnutí pak dlužno poznamenat, že bylo vydáno v rámci doзору celních orgánů nad ochranou spotřebitele, kde zcela nepochybně vystupuje do popředí požadavek na flexibilitu rozhodování. Právě vzhledem k tomu ovšem nelze klást na rozhodnutí o zajištění zboží přemrštěné formální nároky. Rozhodnutí Celního úřadu Pardubice ze dne 1. března 2011, č.j.: 3277-4/2011-066300-032, však přesto obsahuje náležitosti stanovené v § 68 správního řádu, tedy výrokovou část, odůvodnění a poučení o odvolání, v takovém rozsahu zpracování, že uvedené požadavky naplňuje více, než jen v nezbytné míře. Plyne z něho předmět řízení, zjištění celního úřadu, na základě něhož bylo rozhodováno, jsou v něm uvedena ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, která byla porušena a o která se rozhodnutí opírá, rozhodnutí je podepsáno a opatřeno úředním razítkem. Neobstojí proto tvrzení žalobkyně, v němž se odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 37/2006, že za odůvodnění byla vydávána pouze opsaná dikce příslušného zákonného ustanovení. Obě správní rozhodnutí, respektive každé z nich, obstojí z pohledu požadavků na ně kladené správním řádem i zcela samostatně, natož v kontextu obou dohromady.

K žalobní námitce, že aktuálně jsou vedena řízení o výmaz ochranné známky č. 007497373, nutno konstatovat, že soud rozhoduje dle stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí a k němu byla předmětná ochranná známka řádně zapsána úřadem OHIM. Proto je nutno vycházet z toho, že ochranná známka splňovala všechna kritéria pro její zápis, a jsou s ní proto spojena příslušná práva.

Krajský soud tedy uzavírá, že ve správním řízení vedeném podle zákona o ochraně spotřebitele je prioritním veřejný zájem spotřebitele být chráněn před klamáním. Orgány veřejné správy proto nemohou nechat spotřebitele, který si může s konkrétní značkou právem spojovat určitou kvalitu výrobků, napospas napodobeninám nižší kvality. V posuzované věci krajský soud závěry celních orgánů o porušení předmětného práva duševního vlastnictví výrobky prodávány žalobkyní, tj. o zaměnitelnosti použitého provedení podrážky u výrobků prodáváných žalobkyní

s předmětnou prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse, neshledal nezákonnými. Celkový vzhled zajištěné obuvi může u části veřejnosti vytvořit spojení mezi použitým provedením podrážky a ochrannou známkou Converse a v důsledku toho tak běžného spotřebitele oklamat a přispět k jeho rozhodnutí o koupi. Celní orgány zúčastněné na řízení proto postupovaly v souladu se zákonem, když z důvodu zjevně klamavé obchodní praktiky ze strany žalobkyně rozhodly na základě § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele o zajištění předmětného zboží.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s) proti žalobkyni, která úspěch ve věci neměla. Krajský soud však nezjistil, že by mu nějaké náklady vznikly.

Žalobkyně úspěšná nebyla, a to ani částečně, neboť otázka náhrady nákladů řízení odvisí od konečného výsledku řízení. Bylo proto bezpředmětné zkoumat její případné náklady spojené s řízením o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, kterou proti předchozímu rozhodnutí krajského soudu podala a byla s ní úspěšná.

Vzhledem k tomu bylo ve výroku II. tohoto rozsudku rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

VI. Soudní poplatek

Přestože žaloba podaná žalobkyní podléhala podle pol. 14a bodu 2. písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v tehdy platném znění, povinnosti zaplatit soudní poplatek ve výši 2.000,--Kč, a to zároveň s jejím podáním (§ 4 odst. 1 písm. a), § 7 odst. 1 cit. zák.), žalobkyně tuto povinnost nesplnila. K zaplacení tohoto poplatku ji proto krajský soud vyzval usnesením ze dne 28. 6. 2011, č.j. 30Af 24/2011-15. Žalobkyně jej zaplatila na účet Krajského soudu v Hradci Králové dne 19. 7. 2011. Protože žaloba byla usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 3. 2013, č.j. 30Af 24/2011-49, odmítnuta, byl jím zároveň žalobkyni zaplacený soudní poplatek vrácen (§ 10 odst. 3 poslední věta zákona č. 549/1991 Sb.). Na základě kasační stížnosti žalobkyně však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. ledna 2014, č.j. 9 As 44/2013-45, usnesení Krajského soudu v Hradci Králové dne 28. 3. 2013, č.j. 30 Af 24/2011-49, v celém rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Byl tak zrušen i výrok o vrácení soudního poplatku, ten však již byl mezitím žalobkyni vrácen na základě příkazu ze dne 19. 4. 2013. Žalobkyně na projednání žaloby nepochybně trvala, neboť v opačném případě by vzala žalobu po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zpět. Proto také krajský soud pokračoval v přezkumném řízení a rozhodl ve věci tímto rozsudkem, ovšem za situace, kdy žalobkyní soudní poplatek ze žaloby, a to s ohledem k vpředu uvedeným skutečnostem, zaplacen nebyl. Vzhledem k tomu muselo být rozhodnuto o povinnosti

žalobkyně zaplatit soudní poplatek ze žaloby tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 18. 12. 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu